

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Νικόλαος Ι. Λάσκαρης

Παληόγλωσσα

Κωμωδία εις πράξιν μίαν

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1896 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 11 (1896), σ. 355-367

ΠΑΛΗΟΓΛΩΣΣΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Παρεστάθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς τοῦ θεάτρου
τῆς Ὀμοιοίας κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1895.

Τῷ φίλῳ Δημ. Γρ. Καμπούρογλω.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΝΕΥΤΩΝ ΑΡΚΑΝΤΗΣ, τραπεζίτης.
ΙΟΥΛΙΑ ΑΡΚΑΝΤΗ, σύζυγός του.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ ΡΟΔΑΝΗ, φίλη της.
ΦΡΑΤΖΕΣΚΟΣ, ὑπηρέτης των.

ΠΡΩΤΟΙ ΔΙΑΔΞΑΝΤΕΣ

ΔΗΜ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗΣ.
ΑΙΚ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ.
ΕΛΕΝΗ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ.
Λ. ΣΚΟΡΔΙΛΗΣ.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τραπεζαρίαν νεωστὶ ἐπιπλωμένην. Εἰς τὸ βάθος θύρα ἀνοικτὴ δι' ἧς φαίνεται ὁ πρόδρομος τῆς οἰκίας. Παρὰ τὴν θύραν κυλικεῖον καινουργές. Ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα στρογγύλη κεκαλυμμένη διὰ μαύρου μουσαμᾶ. Ἀνωθεν τῆς τραπέζης καὶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κρέματα πολυτελῆς λάμπα μετ' ἐρυθροῦ μεγάλου καταυγαστῆρος. Περὶ τὴν τράπεζαν τέσσαρα μεγάλα καθίσματα. Δεξιᾷ, παρὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον παρασκήνιον δύο ἀνάκλιτρα. Ἀριστερᾷ, παρὰ τὸ δεύτερον παρασκήνιον θύρα μετὰ παραπετασμάτων. Παρ' αὐτὴν κεῖνται χαμαὶ δύο μικραὶ βαλίτσαι καὶ μία καπελιέρα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αἰρομένης τῆς αὐλαίας φαίνονται ὁ Νεῦτων καὶ ἡ Ἰουλία καθήμενοι παρὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ τράπεζαν καὶ συνομιλοῦντες.)

ΙΟΥΛΙΑ. Μὰ λέγε μου λοιπόν, ^{321X} λέγε μου πολλά..... Θελω νὰ μοῦ πῆς πῶς πέρασες λεπτομερῶς.

ΝΕΥΤΩΝ. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα!.... Περίφημα!... Μόνον ποῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σὲ συλλογιζόμουνα κομμάτι καὶ ....

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ παραπόνου.) Κομμάτι μόνον;

ΝΕΥΤΩΝ (γελοῦν.) Μὰ 'ξέρεις τί κομμάτι! ... (Ποιῶν σχῆμα διὰ τῶν χειρῶν.) Νά! τόσο μεγάλο!...

ΙΟΥΛΙΑ. Γιὰ ἓναν νειόπανδρο νὰ συλλογίζεται κομμάτι μόνον τὴν γυναῖκά του εἶναι πολὺ 'λίγο.... πάλι καλὰ ὅμως. Αὐτὴ ἡ εἰλικρίνεια μ' ἀρέσει.

ΝΕΥΤΩΝ. Καὶ σὺ πῶς τὰ πέρασες, δὲν μοῦ εἶπες.

ΙΟΥΛΙΑ. Πῶς νὰ τὰ περάσω μόνη, κατάμονη, δυὼ μηνῶν νύφη!... Δὲν μοῦ ἔκανεν ὄρεξις, οὔτε ἔξω νὰ ἔβγω, οὔτε κανένα νὰ βλέπω, οὔτε... ὕστερα ἔχεις καὶ 'κείνην τὴν κακογλωσσιὰ τοῦ κόσμου....

ΝΕΥΤΩΝ (μετ' ἐκπλήξεως). Τὴν κακογλωσσιὰ τοῦ κόσμου!...

ΙΟΥΛΙΑ. 'Εννοεῖται!... «Νὰ τὴν ἀφίστη δυὼ μηνῶν νύφη καὶ νὰ φύγη» ἔλεγεν ὁ ἓνας «κάτι θὰ τρέχη»... «Οὐ! οὐ! κάτι βρωμοδουλειὰ εἶναι 'ς τὴ μέση» ἔλεγεν ὁ ἄλλος.... «Ποῖος 'ξέρει τί νὰ εἶδεν ὁ καυμένος κ' ἐπῆρε τὰ μάτια του νὰ φύγη!...»
"Ἄμ! ἐκείνη ἡ 'Ροδάνη!... Αὐτὴ δὰ εἶναι κι' ἄν εἶναι!...

ΝΕΥΤΩΝ. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ πάλιν ἡ 'Ροδάνη;!

ΙΟΥΛΙΑ. Δὲν τὴν 'ξέρεις. Μιὰ γλωσσοῦ, μιὰ κουργουσοῦρα ποῦ δὲν ἔχει ταῖρι!... Καὶ δὲν φτάνει αὐτό, ἀλλὰ νὰ ἰδῆς ποῦ μοῦ γεινε καὶ κηδεμόνας. ..

ΝΕΥΤΩΝ. Δηλαδή;

ΙΟΥΛΙΑ. Δηλαδή, ποῦ τὴν χάνεις, ποῦ τὴν βρίσκεις, μέσα 'δῶ 'ς τὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ βλέπη ποῖος 'μπαίνει καὶ ποῖος 'βγαίνει!....

ΝΕΥΤΩΝ. Μὰ πῶς ἔτυχε νὰ τὴν γνωρίζης σὺ κ' ἐγὼ νὰ μὴν τὴν 'ξέρω;

ΙΟΥΛΙΑ. Δὲν θυμᾶσαι ἓνα τηλεγράφημα ποῦ 'λάβαμε ἀπὸ τὸ Ναύπλιον, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας μὲ χίλιαις δύω ἀνοησίαις μέσα;

ΝΕΥΤΩΝ. Αἶ;

ΙΟΥΛΙΑ. 'Δικό της ἦτανε. "Ἐμμενεν ἐκεῖ 'ς τὸ Ναύπλιον χηρευμένη.... 'Ἐγνώριζε τὴ μακαρίτισσα τὴν μητέρα καὶ ἤρχετο συχνὰ 'ς τὸ σπῆτι ὅταν εἴμεθα ἐκεῖ... Τώρα φαίνεται, θὰ εὔρε πολὺ μικρὰ τὴν κοινωνία τοῦ Ναυπλίου καὶ μᾶς 'κουβαλήθη 'δῶ διὰ νὰ εὔρη εὔρύτερον στάδιον κακογλωσσιᾶς....

ΝΕΥΤΩΝ. Αἶ, μὰ τότε μοῦ φαίνεται, πῶς δὲν θὰ κάνης ἄσχημα νὰ τῆς δείξης τὴν πόρτα.... Δὲν εἶναι ἀνάγκη νᾶχης σχέσεις μὲ τοιαῦτα ὑποκείμενα!....

ΙΟΥΛΙΑ. Αὐτὸ δὲν θὰ λείψη νὰ γίνη, ἀλλὰ χρειάζεται προηγουμένως νὰ τῆς δώσω ἓνα καλὸ μαθηματάκι γιὰ νὰ βάλῃ γνῶσι. . Γιατί δὲν 'ξέρεις πόσα ἔχει διαδῶση εἰς βᾶρος μου, ἡ συχα-

μένη!.... Καὶ καλὰ τὰ λόγια της ποῦ δὲν ἔφθασαν ἔς τ' αὐτιά σου, ἀλλεῖως ποῖος ἔξερει τί ἔμποροῦσε νὰ συνέβαινε.

ΝΕΥΤΩΝ. Ἄν δὲν ἔφθασαν τὰ λόγια της ἔς τὰ αὐτιά μου, ἔφθασαν ὅμως τώρα οἱ ψῦλλοι καὶ .....

ΙΟΥΛΙΑ. Δηλαδή τί ἐννοεῖς;

ΝΕΥΤΩΝ. Ἐννοῶ πῶς αὐταῖς ἢ προφυλάξεις ποῦ λαμβάνεις, δὲν μ' ἀρέσουν διόλου.

ΙΟΥΛΙΑ. Ἐλα τώρα καὶ σὺ ποῦ θὰ μᾶς κάνης τὸν ζηλότυπο!...

ΝΕΥΤΩΝ. Δὲν σᾶς κάνω διόλου τὸν ζηλότυπο!.... Νὰ μὲ προκαταλαμβάνης ὅμως ἔτσι ἐναντίον της, νὰ μοῦ ὁμιλῆς περὶ κακογλωσσιᾶς καὶ διαδόσεων καὶ δὲν εἰξεύρω τί ἄλλο, μοῦ φαίνεται πῶς τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σκοῦρα!

ΙΟΥΛΙΑ (μετὰ τινος παραπόνου.) Μπράβο σου! Αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπε μετὰ δύο μόλις μηνῶν συζυγίαν.... εὐχαριστῶ.

ΝΕΥΤΩΝ. Μὰ μὴ θυμώνης δὲ καὶ σὺ ἔτσι!

ΙΟΥΛΙΑ. Ἐπρεπε τούλάχιστον νὰ μ' ἀφίσης νὰ τελειώσω πρῶτα τὴν ὁμιλίαν μου νὰ ἰδῆς...

ΝΕΥΤΩΝ. Ἐλα, λέγε σ' ἀκούω.

ΙΟΥΛΙΑ. Ὅχι, δὲν θὰ εἰπῶ τίποτε διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω.

ΝΕΥΤΩΝ. Πές πῶς δὲν ἔχεις τίποτα νὰ εἰπῆς!

ΙΟΥΛΙΑ. Μάλιστα! Δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἰπῶ, ποῦ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή πότε νὰ ἔλθης νὰ μὲ βοηθήσης.

ΝΕΥΤΩΝ. Εἰς τί;

ΙΟΥΛΙΑ. Νὰ μὲ βοηθήσης νὰ ἐξευτελίσω ἐκείνη τὴ γλωσσού καὶ σύ...

ΝΕΥΤΩΝ. Νά, ποῦ ἦλθα.

ΙΟΥΛΙΑ. Ναὶ ἦλθες, μὰ μόλις ἄρχισα νὰ σοῦ εἰπῶ δυὸ λέξεις, ἀμέσως ὑπωψιάσθης σὰν νὰ ἦμουνα κ' ἐγὼ δὲν ἔξέρω τί...

ΝΕΥΤΩΝ. Μὰ ἔτσι καθὼς ἄρχισες.

ΙΟΥΛΙΑ. Ἐπρεπε, σοῦ εἶπα, νὰ μ' ἀφίσης νὰ τελειώσω.

ΝΕΥΤΩΝ. Ἐλα, καυμένη, λέγε τώρα.

ΙΟΥΛΙΑ. Ἄς ἔχης χάρι' εἶχα σκεφθῆ εὐθύς μόλις ἔλθης, νὰ τῆς παίξω ἓνα παιγνίδι ποῦ νὰ διορθωθῆ μιὰ γιὰ πάντα... θὰ τῆς τὴν ἔφτειανὰ πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ ἤθελα νὰ εἶται καὶ σὺ παρών, καὶ σημείωσε ὅτι δὲν σὲ γνωρίζει διόλου, γιὰ νὰ εἶναι τὸ ρεζιλίκι της μεγαλείτερον.

ΝΕΥΤΩΝ. Καὶ τί θὰ κάνης;

ΙΟΥΛΙΑ. Θὰ σοῦ εἰπῶ ἀμέσως. Αὐτὴ ἔρχεται καὶ μὲ βλέπει κάθε ἡμέρα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ τίποτε καὶ τὸ διαδόσῃ μεγαλοποιημένον ἐννοεῖται.... Τώρα ὅπου κι' ἂν εἶναι θὰ μᾶς κουβαληθῆ. Ἐσύ, θὰ ἀφίσης τὸ καπέλλο σου

καὶ τὸ μπαστοῦνί σου ἐδῶ καὶ θὰ μείνης εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δωμάτιον. .. Ἄμα ἰδῆς καὶ τὴν ἀφήσω μόνην, ἀφοῦ προηγουμένως ἀκούσης τί θὰ εἰποῦμε, βγαίνεις τεταραγμένος δῆθεν καὶ κάνεις ὅτι ζητεῖς τὸ καπέλλο σου νὰ φύγῃς... Ἐκείνη θὰ σοῦ μιλήσῃ χωρὶς ἄλλο καὶ σὺ τῆς ἀπαντᾷς ὅ,τι θέλεις.

ΝΕΥΤΩΝ. Αὐτὸ μόνον ;

ΙΟΥΛΙΑ. Αὐτὸ μάλιστα.... Στάσου τώρα νὰ τακτοποιήσωμε καὶ τὴν σκηνὴν πρὶν νὰ μᾶς κουβαληθῇ ἡ κυρία.... (Κτυπα τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κώδωνα).

ΝΕΥΤΩΝ. Εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ ἔλθῃ ;

ΙΟΥΛΙΑ. Ἐννοεῖται.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ ἄνωτέρω καὶ ΦΡΑΤΖΕΣΚΟΣ.

ΦΡΑΤΖΕΣΚΟΣ (εἰσερχόμενος.) Ἐκτυπήσατε ;

ΙΟΥΛΙΑ. Ναί· σήκωσε τῆς βαλίτσαις αὐταῖς καὶ κατόπιν φέρε μου τὸ στακτὶ καπέλλο τοῦ κυρίου σου καὶ τὸ μπαστοῦνι του.

ΦΡΑΤΖΕΣΚΟΣ. Πολὺ καλά. (Ἐγείρει τῆς βαλίτσας καὶ θέλῃ νὰ ἐξέλθῃ).

ΙΟΥΛΙΑ. Γιὰ ἄκουσε ὁδῶ. Ἄμα ἔλθῃ ἡ κυρία Ῥοδάνη νὰ τρέξῃς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ἀμέσως, χωρὶς νὰ τῆς εἰπῆς ὅτι ἦλθεν ὁ κύριός σου Ἄκουσες ;

ΦΡΑΤΖΕΣΚΟΣ (ἐξερχόμενος.) Πολὺ καλά.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΝΕΥΤΩΝ καὶ ΙΟΥΛΙΑ κατόπιν ΦΡΑΤΖΕΣΚΟΣ.

ΝΕΥΤΩΝ (ἐγειρόμενος.) Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἰδῶ τὴν κωμωδίαν ποῦ ἐτοίμασες. Κύτταξε καλά ὁμως μὴ τύχῃ καὶ σὲ σφουρίζουν.

ΙΟΥΛΙΑ. Τέτοιος φόβος δὲν ὑπάρχει, διότι δὲν θὰ ὑπάρχουν, καθὼς ἐπεθύμουν καὶ ἀκροαταί. Ἡ κωμωδία θὰ ἐκτελεσθῇ μόνον μεταξὺ ἡθοποιῶν.

ΝΕΥΤΩΝ. Ἐνας τῶν ὁποίων, ὁ καὶ κυριώτερος ἴσως, εἶμαι ἐγὼ χωρὶς ἐντούτοις νὰ ἔχω ἰδέαν κἂν τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον θὰ παίξω.

ΙΟΥΛΙΑ. Θὰ ἔχῃς τοῦλάχιστον τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ αὐτοσχεδίου.

ΝΕΥΤΩΝ. Θὰ δοκιμάσω.

(Εἰσέρχεται ὁ Φρατζέσκος).

ΦΡΑΤΖΕΣΚΟΣ. Ἡ κυρία Ῥοδάνη.

ΙΟΥΛΙΑ Ἄ ! Καλῶς μᾶς κόπιασε !... (Τῷ Φρατζέσκῳ.) Ἄς εἰσέλ-
θῃ. (Ὁ Φρατζέσκος ἀποσύρεται.) Τὸν βλᾶκα !...

ΝΕΥΤΩΝ. Τί ἔπαθες πάλι ;

ΙΟΥΛΙΑ. Ἐλησμόνησε νὰ φέρῃ τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαστοῦνι
ποῦ τοῦ εἶπα ..

ΝΕΥΤΩΝ. Δὲν πειράζει σοῦ τὰ δίνω ἐγώ. (Εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς ἀρι-
στερὰ δωμάτιον ὅπου ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγων κομίζων τὸν στακτόχρουν πῖλον τοῦ καὶ τὴν
ράβδον).

ΝΕΥΤΩΝ. Ὅριστε τα !

ΙΟΥΛΙΑ (λαμβάνουσα αὐτά) Εὐχαριστῶ... Ἐσὺ τώρα κάθησε μέσα
καὶ ἄκου .. Κύτταξε καλὰ ὅμως μὴν ἔβγῃς πρὸ τῆς ὥρας καὶ
μοῦ χαλάσῃς τὴν κωμωδίαν ! (Ἀποθέτει τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον ἐπὶ τινος
ἀνακλίντρου).

ΝΕΥΤΩΝ (ἀποσυρόμενος εἰς τὸ πρὸς ἀριστερὰ δωμάτιον.) Πολὺ καλά, κύριε
ζυγγραφεῦ ! ...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΟΥΛΙΑ μόνη, κατόπιν ΡΟΔΑΝΗ.

ΙΟΥΛΙΑ. Ἄ ! τέλος πάντων, ἦλθεν ἡ στιγμή ποῦ θὰ τὴν ἐξευ-
τελίσω !... Δὲν τρώγεται πειὰ... παράγεινε !

ΡΟΔΑΝΗ (εἰσερχομένη διὰ τῆς μεσαίας θύρας καὶ ὀμιλοῦσα ταχέως). Καλὴ
ἑσπέρα, Ἰουλία μου, τί γίνεσαι, τί κάνεις, πῶς τὰ περνᾷς ;
(ἀσπάζεται τὴν Ἰουλίαν.) Τί νέα ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου ; .. σοῦγραψε ; ...
εἶχες γράμμα ; .. θᾶρθη ; .. τί γίνεται ;

ΙΟΥΛΙΑ. Καλὰ, εὐχαριστῶ.

ΡΟΔΑΝΗ. Βλέπεις, καυμένη, τί ἀγάπη ποῦ σοῦχω ; Μ' ὄλαις
μου τῆς δουλειαιῆς ἦλθα πάλι νὰ σὲ ἰδῶ... Δὲν ἔμπορῶ νὰ κάνω
οὔτε μιὰ ὥρα χωρὶς ἐσένα... (Κάθεται).

ΙΟΥΛΙΑ (καθημένη.) Ἡ καλωσύνη σου !

ΡΟΔΑΝΗ. Καὶ πότε ἔρχεται ὁ σύζυγός σου ; εἶχες γράμμα ;
Σοῦ γράφει πότε θᾶρθη ;

ΙΟΥΛΙΑ. Ἐχει δέκα ἡμέραις νὰ μοῦ γράψῃ... Ἀλλὰ ναί, εἶδες
ἔκει καὶ ποῦ τὸ πῆρα !...

ΡΟΔΑΝΗ. Ἄ ! Νὰ σοῦ πῶ, καλὰ κάνεις !... Τὰ ἴδια μοῦλεγε
τὸ πρῶτ' κ' ἡ Ἐλισάβετ γιὰ τὸν ἰδικό της, ἀλλ' αὐτὴ ἔχει καὶ
ἄλλους λόγους, τοὺς ξέρεις δά... Τᾶχει μπλέξει μ' ἐκεῖνον τὸν
λοχαγὸν τοῦ ὑλικοῦ πυροβολικοῦ καὶ δὲν τὴν νοιάζει τέσσερα...

ΙΟΥΛΙΑ. Δὲν βαρυνέσαι... λόγια τοῦ κόσμου.

ΡΟΔΑΝΗ. Καλὲ τί λόγια !... Λόγια εἶναι νὰ βγαίνουν κάθε
βράδυ μαζί περίπατο, νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ Ζάππειον, νὰ τρέχουν

ς τὸ Φάληρον, ς τὰ θέατρα, ς τὴν Κηφισσιὰ... Μήπως χίλιαι φοραῖς δὲν τοὺς εἶδα ἄπ' ἔξω ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου νὰ περιμένουν τὸ τραῖνο καὶ νὰ χασκαρίζουν καὶ νὰ γελοῦν.... ἄλλως τε ἀπὸ κορίτσια αὐτὴ τὰ ἴδια ἔκανε μ' ἕναν φοιτητὴ τῆς Θεολογίας... Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω, ποῦ εἶναι τυχερὴ καὶ τὴν ἔπῃρε ὁ Φουντέρης.... Τέτοια τύχη ἔχουν ὅλαις αὐταῖς.... Μήπως τᾶχα ἢ ἄλλη ἢ Κουντούρη τὰ ἴδια δὲν ἔκανε μ' ἐκεῖνον τὸν γιατρὸ ποῦ τῆς ἔκανε τὴν κοῦρα εἰς τὴν γέννα; Θυμᾶσαι δὲ τί λόγος ἔγεινε μ' αὐτὴ τὴ γέννα τῆς ὁποίας ἠμφισβητεῖτο ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης!.... Ἀφτες νὰ πᾶν' νὰ χαθοῦνε!... Ἄν σοῦ ἔπῃ μάλιστα καὶ τὰ σημερινά, τότε εἶναι ποῦ θὰ φρίξης. Ἡ κυρία Μιρμιρῆ, τὸ σιγανὸ ποτάμι, ἡ φιλενάδα σου δὲ ποῦ ἔντροπότηνε νὰ ἰδῆ καὶ ἄρσενικὸ φύλλο, ἦτανε χθὲς τὸ βράδυ... ἄχ! ποῦ νὰ στὰ ἔπῃ καὶ ποῦ νὰ σοῦ τὰ ἔιστορήσω, ἦτανε ς τοὺς Ἀμπελοκήπους μ' ἕναν πάρεδρο δικαστὴ καὶ ἔγλεντοῦσαν μόνοι σ' ἕνα ἰδιαίτερο καμαράκι ἕως ς τῆς δύω τὰ μεσάνυχτα...

ΙΟΥΛΙΑ. Μὰ ποῦ τᾶμαθες ἐσὺ αὐτά; Μέσ' ἔστὸ καμαράκι ἦσουν κλεισμένη;

(Ὁ Νεύτων φαίνεται διανοίγων τὰ περαπετάσματα τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας καὶ τινάζων τὴν ἄκραν τοῦ σουρτοῦκου τοῦ ὡς ὑποδεικνύων: «Σοῦ εἶναι μία! Θεὲ μου!»).

ΡΟΔΑΝΗ. Καλέ, τί κάθεσαι καὶ λές!... Ὁ κόσμος τᾶχει τοῦμπανος καὶ ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι... ποῦ βούιξεν ὅλη ἡ Ἀθήνα! Ἄ! ἀλήθεια, ξέχασα νὰ σοῦ ἔπῃ καὶ τᾶλλο, ἡ ἄρραβῶνες τῆς Διλῆς διελύθησαν...

ΙΟΥΛΙΑ. Διελύθησαν; Καλέ τί λές; (προσποιεῖται ὅτι παρατηρεῖ γύρω τῆς μετ' ἀνησυχίας καὶ προφυλάξεως δὴθεν ὡς ἂν ἦτό τις κρυμμένος που).

ΡΟΔΑΝΗ. Ἄμ! ποῦ νὰ ἔστὰ λέω! Αὐτὴ ἀγαποῦσε ἕναν στρατιωτικὸν ὁ ὁποῖος καὶ μετὰ τοὺς ἄρραβῶνάς τῆς δὲν ἔπαυσε νὰ τῆς γράφῃ καὶ νὰ τῆς δίνει ῥαντεβοῦ... ὅπου χθὲς τὸ βράδυ ἐκεῖ ποῦ τᾶλεξαν καὶ γλυκοσαλιάζανε οἱ δύω, τοὺς ἔπιασε ὁ ἄρραβωνιστικὸς τῆς ἐπ' αὐτοφῶρφ ἔπισω ἀπὸ μίαν πόρταν, κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα...

ΝΕΥΤΩΝ (ἰδιῶς.) Μωρὲ λεπτομέρειαι!

ΡΟΔΑΝΗ. Τώρα λένε πῶς εἶδε καὶ μεγαλείτερα πράγματα... ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ ἔπῃ τίποτε, γιατί ἐγὼ ἔξέρεις εἶμ' ἀπ' ἔκείναις ποῦ δὲν μ' ἀρέσουν τὰ λόγια καὶ ἡ ἀνακατοσοῦρες!... Πᾶ! πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι! Νὰ εἰπῶ τίποτα... Γιὰ νὰ σοῦ τελειώσω δὲ τὴν ἱστορία, σήμερον τὸ πρωτὴ τῆς ἔστειλε ἔπισω τὸ δακτυλίδι καὶ ἔτσι πάει καὶ αὐτὸ τὸ συνοικέσιον σ' ἄν τὸ ἄλλο τῆς Ἀσπασίας, τὰ ἔξέρεις δὲ αὐτηνῆς!...

ΙΟΥΛΙΑ (ὡς ἀνωτέρω, προσποιουμένη.) Ὁχι, δὲν ἔξέρω...

ΡΟΔΑΝΗ (ἀντιληφθεῖσα τῆς ἀνησυχίας τῆς Ἰουλίας. Ἰδία.) Χωρίς ἄλλο, κάτι τρέχει ἐδῶ μέσα! (ὕψηλοφώνως.) Αὐτὴ ποῦ λές ἐνῶ ἦταν ἴστα μαγαζιά κ' ἐφώνιζε τὸ νυφικό της φόρεμα, ἀφίνει τὸν ἀρραβωνιαστικό της μὲ τὸν ἔμπορο νὰ παζαρεύη καὶ πιάνει ψιλὴ κουβέντα μ' ἐκεῖνον τὸν λιμοκοντόρο τὸν ἀνάλατο ποῦ τὴν ἐκορτάριζε ἔς τὸ Φάληρον ἐδῶ καὶ δύο χρόνια... θύμωσε ὁ ἀρραβωνιαστικός καὶ μὲ τὸ δίκχο του ὁ ἄνθρωπος, τὴν ἀφίνει μάρμαρο μὲ τὸν λεγόμενο κι' ἀπ' ἐδῶ πᾶν' οἱ ἄλλοι.... Μὰ κάτι σᾶν στενοχωρημένη σὲ βλέπω...

ΙΟΥΛΙΑ (ἐξακολουθοῦσα τὴν προσποιήσιν.) Ὁχι δά... ἀλλὰ ἔξερεις....

ΡΟΔΑΝΗ (ἰδία.) Βρωμοδουλειὰ μυρίζει!... (γεγονυῖα.) Μὴ τυχὸν θέλεις νὰ ἔβγῃς ἔξω καὶ σ' ἐμποδίζω;

ΙΟΥΛΙΑ. Ἄ! μπᾶ! Ἐγὼ νὰ ἔβγω μόνη τέτοια ὦρα! (Δηθεν ἀνησυχῶς παρατηρεῖ γύρω.)

ΡΟΔΑΝΗ. Ἐμένα δὲν μὲ πειράζει! .. (Βλέπουσα αἴφνης τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον. Ἰδία.) Ἄ! ἄ! ἀνδρικό καπέλλο!... Κάποιος φίλος εἶναι ἔδῳ μέσα!...

ΙΟΥΛΙΑ (ἐννοήσασα τοὺς στοχασμοὺς τῆς Ῥοδάνης.) Δὲν ἔξέρω τί ἔχω ἀπόψε καὶ εἶμαι ἔτσι σᾶν...

ΡΟΔΑΝΗ. Ἐλα, ἔλα, ἄς τα αὐτὰ καὶ δὲν μὲ πουλᾶς ἐμένα!... Ἐγὼ τὰ ἔξέρω ὅλα... ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτα γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσω!... Νὰ σοῦ πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια, καλὰ κάνεις...

ΙΟΥΛΙΑ. Δὲν σὲ καταλαβαίνω;

ΡΟΔΑΝΗ. Ἄμ! ἔτσι ἀφίνουν δυὼ μηνῶν νύφη καὶ φεύγουν!... Καὶ Ὁσία Μαρία νὰ ἦσουν, πάλιν δὲν θὰ ἔμπουῖσες νὰ μείνης φρόνιμη...

ΙΟΥΛΙΑ (προσποιουμένη ὅτι ἔχει χαμένα τὰ λόγια της). Δὲν εἶμαι... δηλαδή... ἤθελα νὰ εἰπῶ.... Οὐφ! δὲν ἔξέρω τί ἔχω ἀπόψε!...

ΡΟΔΑΝΗ. Ἐγὼ νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἔχεις.... Ἐχεις κρυμμένον κάποιον.... (Ἡ Ἰουλία προσποιεῖται ὅτι ταρασσεται.) Καλὲ ἄστ' αὐτὰ τώρα' ... Θαρρεῖς τάχα πῶς δὲν τὸν εἶδα ἐγὼ ποῦ ἔμπῆκε ἐδῶ μέσα; !...

ΙΟΥΛΙΑ. Ποῖονε;

ΡΟΔΑΝΗ. Οὐ! Καϋμένη, παιδὶ ποῦ εἶσαι!.... θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ μάλιστα καὶ τί καπέλλο φοροῦσε;... Στακτὶ μὲ μαύρη στενὴ κορδέλλα!...

ΙΟΥΛΙΑ (ὡς ἀνωτέρω.) Δὲν θὰ...

ΡΟΔΑΝΗ. Ἄν εἴξερεις πῶς σκάζω ποῦ θέλεις νὰ κρυφτῆς ἀπὸ μένα!... Ἐλα, ἄφησε τῆς προσποιήσεις.... καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε.... (δεικνύει πῶν πῖλον.) Νά! καὶ τὸ καπέλλο του!....

ΙΟΥΛΙΑ (δῆθεν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ μὲ τρόπον ὅπως ἀκουσθῆ.) ὦ! δυστυχία μου, ἐχάθηκα!... (τῆ Ῥοδάνῃ.) Ἐξέρεις, εἶναι τοῦ... τοῦ γραμματοκομιστοῦ....

ΡΟΔΑΝΗ. Καλέ, ποιανοῦ γραμματοκομιστοῦ!... Ἀφοῦ σοῦ λέγω πῶς τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ποῦ μπῆκε.... Ὑστερα, ὕστερα, ἐγὼ τὸν γνωρίζω....

ΝΕΥΤΩΝ (ἀπὸ τῆς θύρας· Ἰδιᾶ.) Τρομάρα νὰ σοῦρθη!...

ΙΟΥΛΙΑ (προσποιουμένη μέχρι τέλους τῆς σκηνῆς.) Ἀρτεμισία μου, ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ ἔς τὰ χέρια σου!...

ΡΟΔΑΝΗ. Καλέ, σῶπα τώρα!

ΙΟΥΛΙΑ. Μὴ σοῦ φύγη λόγος γιατί ἐχάθηκα!

ΡΟΔΑΝΗ. Νὰ μοῦ φύγη λόγος!... Μά, καυμένη, δὲν μὲ ξέρεις τώρα σύ, ποῦ καὶ ἴστην κρεμάλα νὰ μὲ πᾶνε δὲν βγάζω τιμουδιᾶ!... Ἄλλως τε ἐγὼ τὰ ξέρω ἐδῶ καὶ τόσαις ἡμέραις καὶ δὲν εἶπα λέξι!... Θὰ τὸν εἶδα εἴκοσι τοῦλάχιστον φοραῖς ποῦ μπαινόβγαινε ἔδῶ μέσα!... Κύτταξε καλὰ ὅμως γιατί σοῦ εἶναι ἓνας μπιρμπάνταρος!...

ΝΕΥΤΩΝ (ἰδιᾶ.) Μπᾶ! νὰ χαθῆς!...

ΙΟΥΛΙΑ. Τὸν γνωρίζεις;

ΡΟΔΑΝΗ. Ἄν τὸν γνωρίζω!... Εἶναι ἓνας κορτάκις πρῶτης τάξεως!

ΙΟΥΛΙΑ. Ἀλήθεια;

ΡΟΔΑΝΗ. Ἄκου μένα ποῦ σοῦ λέω!... Πρὸ δυῶ μηνῶν μοῦχε ριχθῆ... ἀλλὰ ναί, ἡῦρε κι' ἄνθρωπο!... Γιατί ξέρεις, αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἄνθρωποι δὲν μ' ἄρῆσουν διόλου... Δὲν ξέρεις τί φοβερόν εἶναι νὰ σὲ κορτάρῃ ἓνας ἄνδρας τοῦ ὁποίου ἢ διαγωγῆ...

ΙΟΥΛΙΑ. Μὰ τί ἔχει ἢ διαγωγῆ του;

ΡΟΔΑΝΗ. Τί ἔχει; Μὰ ἔχει ἀφίση γυναῖκα ἀπείραχτη;... Τρεῖς φοραῖς ἔχει μονομαχήσει γὰ γυναικοδουλειᾶς...

ΝΕΥΤΩΝ (ἀπὸ τῆς θύρας.) Ὅχι τρεῖς... πέντε... νά! (τὴν φασκελώνει).

ΡΟΔΑΝΗ. Λένε μάλιστα πῶς ὁ Μαντέρης γι' αὐτὸν χῶρισε τὴν γυναῖκά του καὶ ξέρεις πόσον τὴν ἀγαποῦσε.... Γι' αὐτὸ σοῦ λέω νᾶχης τὸν νοῦ σου.

ΙΟΥΛΙΑ. Μ' αὐτὸς μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἀγαποῦσε ἄλλη γυναῖκα...

ΡΟΔΑΝΗ. Δὲν τὸν ἀφίνεις τὸν μασκαρᾶ! Τὰ ἴδια κάθηται καὶ λέει σὲ ὅλαις... Ν' ἀκουγες τί ἔλεγε σ' ἐμένα ποῦ νὰ φριξῆς!... Ἄλλὰ ναί, ἡῦρε κι' ἄνθρωπο νὰ τὸν πιστέψῃ... ἐγὼ ὄχι αὐτός, ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῖος νᾶρθη θὰ πάρῃ τὰ βρεμμένα του νὰ πάῃ ἀπὸ κεῖ ποῦρθε... Ὑστερα καθὼς σοῦ εἶπα, δὲν μοῦ ἄρῆσε καθόλου, ἀλλὰ καὶ νὰ μ' ἄρῆσε, πάλι ἔτσι θὰ φερνόμουνα,

γιατί αυτός, καθώς σου είπα, τὰ ἴδια λέει σ' ὄλαις τῆς γυναῖκες !...

ΙΟΥΛΙΑ. Ἄχ ! καυμένη πῶς γελάστηκα !... Τούλάχιστον νὰ μὴ μάθῃ τίποτα ὁ κόσμος καὶ πάει 'ς τ' αὐτὰ τοῦ ἀνδρός μου !...

ΡΟΔΑΝΗ. Καλὲ ποιὸς κόσμος νὰ μάθῃ !... Ἄπὸ μένα τούλάχιστον ξέρεις δὲν θὰ βγῆ ἄχνη, γιατί νὰ σου 'πῶ, ἐγὼ κυττάζω τὴ δουλειά μου καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι ν' ἀνακατώνομαι σὲ τέτοιαις δουλειαῖς, σὰν τὴν ἄλλη τὴν φιλενάδα σου τὴ Μαριωρῆ, ποῦ τόσο δὲ νὰ ἰδῆ, τὸ κάνει βουνὸ καὶ δὲν κυττάει τὰ μοῦτρά της τὰ μουτζουρωμένα, παντρεμένη γυναῖκα μὲ τέσσαρα παιδιά καὶ κόρη τῆς παντρειάς, ποῦ κάθεται καὶ γλυκοσαλιάζεται μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλον, χωρὶς τὰ ὅσα κάνει μὲ τὸν παππᾶ τῆς ἐνορίας της ποῦ βρούϊξεν ὁ κόσμος· ἀλλὰ ναί, ἡῦρες καὶ γυναῖκα νὰ 'ντραπῆ, αὐτὴ ποῦ ἔχει γυρίσει τὰ μυαλὰ καὶ τῆς ἄλλης τῆς προκομμένης, πὲς τὴν ντέ... τῆς... τῆς αὐτῆς καλέ, τῆς Μουρουξίδενας ποῦ βρούϊξεν ὁ κόσμος 'ς τὸν προχθεσινὸ χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ μέσα 'ς τὸν μπουφέ μ' ἕνα σωρὸ λιμοκοντόρους καὶ ἀξιωματικὸύδια !...

ΙΟΥΛΙΑ. Σῶπα, καυμένη !...

ΡΟΔΑΝΗ. Αὐτὸ ποῦ σου λέω !... Καὶ ὕστερα ἔχουνε μοῦτρα καὶ κάθονται καὶ λένε γιὰ τὴ μία καὶ γιὰ τὴν ἄλλη !... Τί νὰ σου κάνω, ἔπρεπε νᾶχα κ' ἐγὼ τὴ γλῶσσά τους γιὰ νὰ ἰδοῦν πῶς τῆς συγυρίζω !... Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν ὄρεξι τους νὰ κάθουμαι ν' ἀνακατώνομαι σὲ ξέναις ἐννοιαῖς, οὔτε ἔκανα τὴ γλῶσσά μου παποῦτσι γιὰ χατῆρι αὐτουῶνε π' οὔτε 'ντροπή ἔχουν, οὔτε διάκρισι !... Καμμιά 'μέρα ὅμως, νᾶχω καιρό, θᾶρθω νὰ σοῦ 'πῶ γιὰ τὴν μιὰ καὶ γιὰ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ ἰδῆς τί διαφθορὰ βασιλεύει 'ς τὴν Ἀθήνα μέσα !...

ΙΟΥΛΙΑ. Ναί, νᾶρθης καμμιά 'μέρα ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεό, Ἄρτεμισία μου, μὴ σοῦ φύγη κἀνένας λόγος γιὰ μένα γιατί 'χάθηκα !

ΡΟΔΑΝΗ. Μπᾶ ! μπᾶ ! μπᾶ ! ἐγὼ νὰ εἰπῶ λέξι !... Μὰ μὲ ἄκουσες ποτὲ νὰ κατηγορήσω ἄνθρωπο !... Ἐγὼ καὶ γιὰ τὸν ἐχθρό μου καλὸ θὰ εἰπῶ ἀκόμα !... Τί νὰ σοῦ 'πῶ, ἀκούω καμμιά φορὰ ἐκείνη τὴν Ἑλενιώ τοῦ Παρδαλοῦ καὶ μὲ πιάνουν τὰ νεῦρά μου, ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, ἀλλὰ δὲν κυττάει ἐκεῖ πέρα τῆς πομπαῖς της, ποῦ 'ξεμουάλισε τὸν γέρω-Σταῦρο τὸν καχομοίρη κι' ἄφισε τὴν γυναῖκά του, τὴν παστρικιά κ' ἐκείνη ποῦ 'πῆγε νὰ τὰ ψήσῃ μ' ἕνα παιδί ἀμούστακο, χωρὶς νὰ συλλογίζεται πῶς ἔχει κόρη τῆς πανδρειάς κ' ἕνα γυιὸ ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω, ἡ ἀθεόφοβη, ποῦ κάθησε καὶ εἶπε πῶς τᾶχατες τοῦ ρίχτηκε ἡ Φιφίτσα

τοῦ Καστανοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ὁ παραλυμένος, ὁ σουρτούκης τὰ εἶχε φτιάσει μὲ τὴ μάνα της τὴν φτιασιδοῦ!...

ΙΟΥΛΙΑ. Αἶ, τί νὰ γίνῃ, Ἀρτεμισία μου, ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος!... Σὲ βλέπουν ἡσυχῇ καὶ φρόνιμῃ καὶ σὲ ζηλεύουν!... Μιὰ στιγμὴ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, κ' ἔφθασα!... (Ἐξερχομένη βίχαι ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν σύζυγόν της).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΡΟΔΑΝΗ μόνῃ, κατόπιν ΝΕΥΤΩΝ.

ΡΟΔΑΝΗ. Ἄμ! ἔτσι ντέ, νὰ πιασθῇ μόνη της ἔς τὰ βρόχια γιὰ νὰ μάθῃ!... Κ' ὕστερα μοῦλεγεν ἡ Μαριωρὴ πῶς σὰν τὴν Ἰουλία δὲν βρίσκεται ἄλλη... Αὔριον ποῦ θὰ πάω νὰ τῆς τὰ πῶ μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα νὰ ἰδοῦμε τί θὰ εἶπῃ... σὰν τὴν ἄλλη, τὴν Θεodώρα, ποῦ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ λόγο γιὰ τὴν Ἰουλία της... Αὔριο πρωί, πρωτὶ ποῦ θὰ μάθουνε τὰ μαντάτα, βλέπουμε... Ἐγὼ τώρα δὲν θὰ ἔλεγα τίποτα, γιατί δὲν μ' ἀρέσουνε τὰ λόγια, ἀλλὰ ἔτσι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἰδοῦν πῶς δὲν γελίεμαι εὐκολα....

[Ἐισέρχεται ὁ Νεῦτων προσποιούμενος ὅτι περιπατεῖ ἀψοφητεῖ, ἀλλὰ προσπαθῶν ν' ἀκούσῃ καὶ ὀφθῇ παρὰ τῆς Ῥοδάνης.

ΡΟΔΑΝΗ (στρεφόμενη καὶ καθ' ἑαυτήν.) Ἄ! νὰ τος ὁ φίλος!...

ΝΕΥΤΩΝ (δῆθεν καθ' ἑαυτόν.) Διάβολε! τὴν ἔπαθα!... (προσποιούμενος τὸν φοβισμένον.) Μέ... μὲ συγχωρεῖτε, κυρία .. δὲν εἴξευρα...

ΡΟΔΑΝΗ. Καλὲ ἔννοιά σας, κύριε, δὲν εἶναι τίποτε... σὰν ἔς τὸ σπῆτί σας... ἡ Ἰουλία μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα...

ΝΕΥΤΩΝ (ἐκπληττόμενος δῆθεν.) Σᾶς τὰ εἶπεν ὅλα;

ΡΟΔΑΝΗ. Ἐννοεῖται!... Ἄν καὶ ἦταν περιττὸν γιατί ἐγὼ τὰ εἴξευρα ὅλα πρὸ ἡμερῶν!... Ἄλλως τε, βλέπετε ὅτι ἡ φίλη μου δὲν ἔμπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὴ γλωσσίτσα της, γιατί σοῦ εἶναι μία ποῦ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ!... Καὶ καλὰ ποῦ ἔτυχε νὰ τὰ πῆ σὲ μένα, ποῦ δὲν μ' ἀρέσουν ἡ κουβέντες, ἀλλεῖως θὰ τὸ εἶχαν μάθει τώρα καὶ τὰ περίχωρα ἀκόμη!...

ΝΕΥΤΩΝ. Θὰ σᾶς παρακαλέσω καὶ ἐκ μέρους μου, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ ἐκρατεῖτο τὸ πρᾶγμα μυστικόν, γιατί ἔξεύρετε ἂν τὸ μάθῃ ὁ σύζυγός της...

ΡΟΔΑΝΗ. Καλέ, εἶναι τώρα νὰ λέγωνται αὐτὰ τὰ πράγματα; !... Εἰς τὴν φίλην σας μόνον νὰ συστήσητε περισσοτέραν ἐχεμύθειαν, διότι εἶναι συνειθισμένη νὰ διατυμπανίζῃ μὲ τὸν κακοηθέστερον τρόπον τὰς κατακτήσεις της, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σπεύρῃ τὴν ζηλοτυπίαν μεταξὺ τῶν ἐραστῶν της!...

ΝΕΥΤΩΝ. Τῶν ἐραστῶν της !... Ἀλλὰ αὐτός ὁ πληθυντικός; .

ΡΟΔΑΝΗ. Πῶς; Σᾶς ταράσσει; Χάχ! ἄχ! ἄ!... Μὰ τί ἐνομίσατε, πῶς εἴσθε μόνος; Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ, δὲν θέλω νὰ τὴν κατηγορήσω, γιατί δὲν εἶναι τοῦ χαρακτήρός μου, ἀλλ' ἢ κακαῖς γλώσσαις διαδίδουν πολλά... θέλουν νὰ εἰποῦν τᾶχατες, πῶς ἢ φιλενάδα σας μόνη της εἶπε, δὲν ἔξέρω σὲ ποιὸ σπῆτι, κί' αὐτὸ γιὰ νὰ δείξη τὰς πολλὰς της ἐρωτικὰς κατακτήσεις, ὅτι σὲ σᾶς ἔδωκε τὸ νούμερο 17 καὶ ὅτι σεῖς τόσο βλάξ εἴσθε ποῦ πιστεύετε ὅτι εἴσθε μόνος, ἐνῶ αὐτὴ σᾶς χοροιδεῦει κί' σᾶς ἔχῃ ἔτσι γιὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν της... μὲ ἄλλους λόγους, εἶπε ἐναντίον σας τόσα πράγματα, ποῦ ἂν ἤρχοντο 'ς τ' αὐτιᾶ σας, δὲν ἔξέρω κ' ἐγὼ, τί θὰ κάνατε... Ἐγὼ, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, πολλάκις τῆς ἔκανα τὴν παρατήρησι νὰ εἶναι περὶ προφυλακτικὴ μὴ τυχὸν καὶ ὅλα αὐτὰ πᾶνε 'στ' αὐτιᾶ τοῦ ἀνδρός της καὶ γίνουν σκάνδαλα... τὰ ὁποῖα, ξεύρετε, ἴσως ξεσπάσουν καὶ εἰς τὸ κεφάλι τὸ δικό μου, γιατί ὁ καυμένος ὁ ἀνδρας της τὴν ἔχει συστήσει σὲ μένα...

ΝΕΥΤΩΝ. Σὲ σᾶς;

ΡΟΔΑΝΗ. Βεβαίως! Καὶ κάθε τόσω μὲ ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τί γίνεται καὶ τί κάνει ἡ γυναῖκά του...

ΝΕΥΤΩΝ. Ὁ καυμένος! ..

ΡΟΔΑΝΗ. Προχθὲς μάλιστα 'ς τὸ τελευταῖο του γράμμα μ' ἐρωτοῦσε, γιατί φαίνεται πῶς κάτι θὰ ὑποψιάσθη, ἂν εἶν' ἀληθεῖς πῶς ἢ γυναῖκά του πηγαίνει συχνὰ 'ς τὰ θέατρα καί...

ΝΕΥΤΩΝ. Ὡστε ἔχετε τακτικὴν ἀλληλογραφίαν...

ΡΟΔΑΝΗ. Μὲ κάθε ταχυδρομεῖο!... Νὰ δῆτε δὲ προχθὲς, ποῦ ἔτυχε νὰ μὴ τοῦ γράψω, μοῦ ἔστειλε δυὸ τηλεγραφήματα, τῶνα 'πάνω στ' ἄλλο, ὁ δυστυχής! ..

ΝΕΥΤΩΝ. Τὸν ἠλίθιο!...

ΡΟΔΑΝΗ. Καλὰ τοῦ τὰ λέτε!... Ἄμ' ἤθελε κί' αὐτός νὰ παντρεφτῇ σὰν νὰ μὴν εἴξευρε ἀπὸ τῆς ἱστορίας τῆς δικαῖς του, πῶς δύσκολα θὰ εὑρισκε γυναῖκα τῆς προκοπῆς...

ΝΕΥΤΩΝ. Ὡστε κἀνένας προκομμένος θὰ εἶναι κί' αὐτός!...

ΡΟΔΑΝΗ. Καὶ κάτι παραπάνω! .. Δὲν ἔχει ἀφήσει γυναῖκα σὲ χλωρὸ κλαδί!...

ΝΕΥΤΩΝ. Τὸν μασκαρᾷ!...

ΡΟΔΑΝΗ. Μὰ ἔννοια σας καὶ ὅλα τοῦ πληρωθήκανε μὲ τὸν τόκο!... Μήπως ἐμένα δὲν μοῦ ἔφτειασε ἓνα σωρὸ ἱστορίας, ὁ κακοήθης!...

ΝΕΥΤΩΝ. Καλὰ νὰ σοῦ κάνῃ!...

ΡΟΔΑΝΗ (ἐν ἐκπλήξει) Τί εἶπατε;

ΝΕΥΤΩΝ. Δηλαδή .. Θέλω νὰ εἰπῶ... πῶς καλὰ τοῦ τὰ λέτε. Καὶ σὰν τί ἱστορίαις εἶν' αὐταῖς ;

ΡΟΔΑΝΗ. Μὴν τὰ ῥωτᾶτε !... Δυὼ μῆνες πρὶν παντρεφτῆ ἔκανε σὰν τρελλὸς μαζί μου... Ποῦ τὸν ἔχανες, ποῦ τὸν εὔρισκες, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου νὰ σουλατσάρῃ νύχτα-μέρα καὶ νὰ μὲ παρακαλῆ σὰν μικρὸ παιδί νὰ καταδεχθῶ νὰ τοῦ ρίξω μιὰ ματιὰ !...

ΝΕΥΤΩΝ. Ἄμ ! δὲν τοῦρριχνες καμμιὰ τοῦ καχομοίρη !...

ΡΟΔΑΝΗ. Ἄ ! δὲν μὲ 'ξέρετε... σ' αὐτὰ τὰ πράγματα εἶμαι πολὺ προσεκτικὴ... Γιατί, τί τὰ θέλετε, τὰ ὅσα ἐμάνθανα περὶ τῆς διαγωγῆς του, μὲ ἔκαναν νὰ τὸν ἀπεχθάνωμαι περισσότερο... πολλάκις μάλιστα τὸν παρεκάλεσα νὰ μ' ἀφίση ἤσυχον καὶ νὰ μὴ μὲ ἐνοχλῆ, ἀλλ' αὐτὸς τίποτα... δυὼ φοραῖς μάλιστα ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ !..

ΝΕΥΤΩΝ. Μὲ ρεβόλβερ ;

ΡΟΔΑΝΗ. Ὁχι, μὲ ξυράφι !...

ΝΕΥΤΩΝ. Ἄ ! μὰ θὰ τὸ λέῃ, φαίνεται, ἡ καρδιά του !..

ΡΟΔΑΝΗ. Δὲν βαρυέσθε !... εἶναι ἓνας θρασύδειλος, ποῦ δὲν ἔχει ταῖρι !...

ΝΕΥΤΩΝ. Ὡστε ἐγὼ εἰς πᾶσαν περίστασιν δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ ἀπὸ αὐτόν.

ΡΟΔΑΝΗ. Ἐννοεῖται !... Εἶναι ἄνθρωπος τῆς κλωτσιᾶς !...

ΝΕΥΤΩΝ. Μὰ σὰν πολὺ μοῦ φαίνεται, πῶς τὸν ἐξευτελίζετε.

ΡΟΔΑΝΗ. Τὸν ἐξευτελίζω ! Ἄναλόγως μάλιστα τίποτα δὲν σᾶς εἶπα, γιατί νὰ 'ξέρετε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ 'κείναις ποῦ μεγαλοποιοῦν τὰ πράγματα καὶ τὰ φουσκώνουν καὶ τὰ διαδίδουν !... Ἄ ! ὄχι ! Ἐγὼ συλλογίζομαι καὶ τί ψυχὴ θὰ παραδώσω !...

ΝΕΥΤΩΝ. Μὰ τότε πῶς ἀφίνετε καὶ ἐμπαίζουν ἓνα σύζυγον, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσην ἐμπιστοσύνην σὲ σᾶς ;

ΡΟΔΑΝΗ. Σύζυγος ; !... Κολοκύθια μὲ τῆ ρίγανη !... Ἄν κρεμάσουν ὅλους τοὺς συζύγους αὐτὸς θὰ πάῃ ἄδικα !... Ποῦ ἀκούστηκε, παρακαλῶ, δυὼ μηνῶν γαμβρὸς ν' ἀφίση τὴν γυναῖκά του καὶ νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ μιὰ πατσαβοῦρα !...

ΝΕΥΤΩΝ. Ἄ ! μὰ εἶναι κακοηθέστατος !...

ΡΟΔΑΝΗ. Τὰ βλέπετε ; Τ' ἀκοῦτε μόνον καὶ ἀγανακτεῖτε !... Κ' ὕστερα εἶχε τὴν τόλμη νὰ μοῦ γράψῃ ὅτι 'πῆγε νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ γιατί τὴν εἶχε, λέει, ἀδικημένη καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα μασκαραλίξια... Δὲν 'ντρέπεται ὁ μασκαρᾶς, παντρεμμένος ἄνθρωπος !... Ἄλλὰ νὰ ἰδῆτε κ' ἐγὼ τί τοῦ ἀπήντησα...

ΝΕΥΤΩΝ. Τοῦ ἀπαντήσατε αἶ ; Κ' αὐτὸς τί σᾶς ἀπήντησε ;

ΡΟΔΑΝΗ. Δὲν μοῦ ἀπήντησε τίποτε ἀκόμη... Ἄλλὰ δὲν πι-

στεύω, ὕστερα ἀπὸ τῆ πανταχοῦσα ποῦ τοῦ ἔστειλα νὰ τολμήσῃ
κᾶν...

ΝΕΥΤΩΝ. ᾤ ! ἐγὼ ἂν ἦμουν 'ς τῆ θέσι του, θ' ἀπαντοῦσα
ἀμέσως !...

ΡΟΔΑΝΗ. Καὶ τί θὰ 'λέγατε ;

ΝΕΥΤΩΝ. Τί θὰ ἔλεγα; Δὲν μαντεύετε ;

ΡΟΔΑΝΗ. Ὅχι.

ΝΕΥΤΩΝ. Νά, τί θὰ ἔλεγα (ἐντόνως καὶ ἐν παραφορᾷ.) Ὅτι εἶσαι
μία κακοήθης, βρωμόγλωσσα, παληογυναῖκα ...

ΡΟΔΑΝΗ. Κύριε !... (ἐγείρεται).

ΝΕΥΤΩΝ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω !... Κι' ἄλλοτε μὴ τολμήσῃς καὶ
πατήσῃς τὸ πόδι σου ἐδῶ μέσα, γιατί θὰ κόψω τὴ γλῶσσά σου
μὲ τὸ ψαλλίδι καὶ θὰ τὴν ρίξω ἐκεῖ ποῦ 'ξέρεις. . . . κακοηθε-
στάτη ! . . .

ΡΟΔΑΝΗ (πίπτουσα ἐπὶ τῆς ἔδρας). ᾤ !...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΙΟΥΛΙΑ.

ΙΟΥΛΙΑ (εἰσερχομένη.) Καλὲ τί τρέχει, τί συμβαίνει ;

ΝΕΥΤΩΝ. Τίποτα ! Ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς ποῦ μοῦ ἔστει-
λεν ἡ φίλη σου !

ΙΟΥΛΙΑ (τῇ Ῥοδάνῃ.) Πῶς ! εἶχες ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν σύζυγόν
μου;...

ΡΟΔΑΝΗ. Σύζυγός σου !... ὦ !. . . (κρύπτει διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὸ πρό-
σωπον).

ΝΕΥΤΩΝ. (τῇ Ῥοδάνῃ.) Κακοχρονονᾶχης !...

(Ἡ Ἰουλία φέρει τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἀναστενάζει μετ' ἀνακουφίσεως).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ